

## Ο εθνολαϊκισμός στην κυβέρνηση

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

**Ε**ννημέμενος στη Σκωτία από γονείς που μετανάστευσαν στην Αμερική όταν εκείνος ήταν μωρό, ο Τζέιμς Ρέστον έγινε ένας σπουδαίος δημοσιογράφος, που άφησε εποχή για τη σαφήνεια και την ευθύτητα των ανταποκρίσεών του από το Καπιτώλιο. Ελεγε ότι ο τρόπος με τον οποίο κατάφερνε να μεταφέρει στους αναγνώστες την περίπλοκη πραγματικότητα του Κογκρέσου, ήταν να πείθει τον εαυτό του κάθε φορά που καθόταν να γράψει το κομμάτι του ότι, στην πραγματικότητα, γράφει μια επιστολή σε έναν φίλο του, ο οποίος του έχει ζητήσει να τον ενημερώσει για όσα συμβαίνουν στο Κογκρέσο.

Απλό τέχνασμα και πάντα πάνει. Θα το χρησιμοποιήσω και εγώ για να περιγράψω κατά το δυνατόν αποστασιοποιημένα όσα συμβαίνουν σήμερα στην Ελλάδα.

**Θα ξεκινούσα**, λοιπόν, την επιστολή λέγοντας ότι αυτές τις ημέρες στην Αθήνα ζούμε την Ιστορία, είτε μας αρέσει η μορφή που παίρνει είτε όχι. Ο εθνολαϊκισμός αναλαμβάνει, για πρώτη φορά, την κυβέρνηση. Για να δώσω το ακριβές μέτρο της σημασίας του γεγονότος αυτού, θα έλεγα ότι ο εθνολαϊκισμός ήδη από τη δεκαετία του 1980 ήταν στην εξουσία, καθώς ως ιδεολογικό ρεύμα διατρέχει οριζοντίως όλες τις παρατάξεις από τα δεξιά μέχρι τα αριστερά. (Μια παρέκβαση, ελπίζω διαφωτιστική, γιατί δεν αντέχω στον πειρασμό: ακόμη και στην τρομοκρατική οργάνωση «17N» η επιρροή του εθνολαϊκισμού ήταν έντονη σε βαθμό ώστε να επικρίνει με προκλητικές τις τον Παπανδρέου το 1987, επειδή δεν τόλμησε να κάνει πόλεμο με τους Τούρκους...). Αυτή, όμως, είναι η πρώτη φορά που ο εθνολαϊκισμός χωρίς να κρύβεται, χωρίς να ντρέπεται



**Στιγμιότυπο** από τη χθεσινή συνάντηση του Τσίπρα με τον Σαύρο (χωρίς το σακίδιό του). Σημαντικότερη, ωστόσο, κρίνω την παρουσία του ταύρου στο βάθος, στον ζωγραφικό πίνακα, δεδομένου ότι η κατάστασή μας θυμίζει υαλοπωλείο...

και να απολογείται, γίνεται κυβέρνηση. Αγαππύ μου, θα έλεγα στον υποθετικό φίλο, είναι, κατά κάποιο τρόπο, ως εάν η Ελλάδα αποκτά για πρώτη φορά πρωθυπουργό ανοικτά ομοφυλόφιλο. Εξίσου «ιστορικό» είναι και αυτό που συμβαίνει σήμερα, μόνο που είναι ασύγκριτα μεγαλύτερο σε σημασία.

**Το χειρότερο** δυνατό πραγματοποιήθηκε. Ο Π. Καμμένος βίωσε στην πραγματικότητα τον ρόλο που ενσάρκωσε στη διαφήμιση: μπήκε ως εγγυητής ασφαλείας ανάμεσα στον Αλέξη και το τρενάκι του,

όταν μάλιστα ανακοίνωσε αυτός και όχι ο Αλ. Τσίπρας ότι έχουμε μια κυβέρνηση και, τουλάχιστον, αποφύγαμε τα θρίλερ. (Του συγκεκριμένου είδους, γιατί μας περιμένουν άλλα χειρότερα στο κοντινό μέλλον...). Από χτες και επισήμως πλέον η ριζοσπαστική Αριστερά συγκυβερνά με την πιο εκκεντρική και παλαβή από τις ακραίες εκδοχές της Δεξιάς. Αυτοί που πιστεύουν στην αυθεντία του Μαρξ και του Λένιν συγκυβερνούν με εκείνους που πιστεύουν ότι μας ψεκάζουν. (Δεύτερη παρέκβαση, γιατί και πάλι δεν μπορώ να κρατηθώ και να μην

το πω: αν τέλος πάντων πράγματι μας ψεκάζουν, παρακαλώ πολύ τους υπευθύνους να αυξήσουν τη δόση του φαρμάκου που μας ρίχνουν - αν και μάλλον περιττεύει να τους το επισημάνω εγώ, μετά το εκλογικό αποτέλεσμα...).

**Η ιστορική** μεταβολή που παρατηρούμε να συμβαίνει, θα έλεγα επίσης στον υποθετικό φίλο, δεν εξέπληξε κανέναν εδώ πέρα: το βλέπαμε να έρχεται. Όλες οι βασικές παράμετροι του προβλήματος που επεσήμαιναν πολιτικοί παρατηρητές και αναλυτές, αυτά που οι Βρε-

τανοί θα έλεγαν «hard facts» της κατάστασης, αύξησαν την επιρροή τους και διαμόρφωσαν αναλόγως την κατάσταση.

**Πρώτον**, η Κεντροδεξιά απέδειξε ότι, με τη σημερινή μορφή της τουλάχιστον, βιώνει ένα δικασμό προσωπικότητας, ο οποίος οδηγεί στην αυτοκαταστροφή. (Αλλά ας μην επανέλθω στο χθεσινό θέμα...).

**Δεύτερον**, η Ευρώπη δεν τα έκανε πάνω της επειδή η «γιορτή της δημοκρατίας» στην Ελλάδα ανέδειξε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και δεν μετέβαλε κατά το παραμικρό τη στάση της. (Παραμιπτόντως, επειδή ακούγεται το όνομα του Γιάννη «Χόμερ Σίμσον» Μπλιού για την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, αν η νέα κυβέρνηση αντικαταστήσει τον Αβραμόπουλο από τη θέση του επιτρόπου, δεν υπάρχει ούτε μία πιθανότητα στο εκατομμύριο οι Ευρωπαίοι να δώσουν το ίδιο χαρτοφυλάκιο, δηλαδή το Εσωτερικής Ασφαλείας και Μετανάστευσης, σε συριζαίο. Ας μην αυταπατώμεθα...).

**Τρίτον**, ελλείψει σοβαρής υπεράσπισης των μεταρρυθμίσεων και με την κυβέρνηση να προσπαθεί απεγνωσμένα να υπερκεράσει από τα αριστερά την ατζέντα του ΣΥΡΙΖΑ (Τ-Λ), η πλειοδοσία του λαϊκισμού επικράτησε.

**Τέταρτον**, το ποσοστό της «Χρυσής Αυγής» έδειξε στην κοινωνία μας ότι υπάρχει ένας υπολογίσιμος πυρήνας φασιστών, οι οποίοι -το λιγότερο- δεν δείχνουν να έχουν πρόβλημα με τους ναζί και τη σβάστικα.

**Πέμπτον** και τελευταίο, αλλά εξίσου σημαντικό: τα νούμερα θριάμβευσαν. Ας μην πούμε ονόματα που δεν θα άξιζε να αναφέρουμε, αλλά

### Ντροπή

**Η πιο οδυνηρή** στιγμή για εμένα (φαντάζομαι και για άλλους) ήταν όταν πέντε νταγλαράδες (Καλαματιανοί; Ποιος να ξέρει...) άρχισαν να κραυγάζουν «Ελλάς, Ελλάς, Αντώνης Σαμαράς», εμποδίζοντας τον τέως πρωθυπουργό να ξεκινήσει τη δήλωση του μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων. Πείτε το λεπτομέρεια ασήμαντη, παρεκτός για τους «σχολάρες», αλλά η συμπεριφορά των νταγλαράδων δεν προσίδιζε σε αυτό που υποτίθεται ότι είναι η Ν.Δ. Καλό είναι να γνωρίζουν οι «αγωνιστές» αυτοί (παρότι δεν θα το χρειαστούν στο μέλλον, γιατί δεν βλέπω να ξαναγίνεται πρωθυπουργός ο Α. Σαμαράς...) ότι με τις αγριοφωνάρες του δεν έκαναν τον Αντώνη Σαμαρά να δείχνει ηγέτης, αλλά μάλλον σαν Μπέος...

όπως είδαμε ο πάνσοφος και φύσει ανώτερος λαός μας όχι απλώς δεν καταψήφισε τους κάθε είδους καραγκιόζηδες που μετέτρεψαν τη Βουλή σε «Δελφινάριο», αλλά τους επιβράβευσε κιόλας με υψηλά ποσοστά.

**Επομένως**, ας μην περιμένουμε να μας καταπλήξουν αλλαγές οι οποίες θα δώσουν στα πράγματα μια καλύτερη διαφοροτική από αυτήν που προδιαγράφουν τα «hard facts» της κατάστασης. Βέβαια, κάποτε (πού θα πάει;) η κατάσταση θα γίνει καλύτερη. Όμως προτού βελτιωθεί, θα γίνει ακόμη χειρότερη...

ΦΑΛΗΡΕΥΣ  
 kassimatis@kathimerini.gr